

Vsa streha je bila v plamenu. Pulil si je lase, vpil, klical in dirjal napol oblečen v metežu v vas. Bil je kot nor in ni vedel, kaj počenja.

„Gori, gori, moja bajta gori!“

Na vsako hišo je potrkal z vso močjo in zbudil ljudi.

Zazvonilo je plat zvona in vaščani so prihiteli k bajti. Velik plamen se je dvigal proti nebu in iskre je nosila burjica na vse strani.

„Da bi se le druge hiše ne vnele! Bog nas varuj in sv. Florijan! Kako ste pa delali z ognjem, da se je zažgalo.“

„Saj nisem jaz, Fluc, Fluc,“ je vpil Ivan Košir. Strah in groza je bila na obrazih.

Vsako hišo v bližini so stražili možje in fantje. Ali bili so lahko brez skrbi, ker so bile strehe pokrite s snegom.

„Gasite, gasite!“ je vpil Ivan Košir in letal semintja.

Metali so vodo in sneg v plamen. Bilo je zaman. Gost dim se je valil pri oknih iz hiše.

Spomnil se je tedaj Ivan Košir, da je pustil v hiši klarinet in nekaj denarja. Posteljo in drugo drobnarijo so znesli vun.

„Moj denar, moj klarinet!“

Brez glave je dirjal v kuhinjo.

„Držite ga, držite ga!“

Vse je napeto gledalo na vrata, iz katerih se je valil siv dim. Ves osmojen in črn je prihitel vun. Vrgel je klarinet in majhen možnjček na tla in se zgrudil poleg v sneg.

Nesli so ga na posteljo k županu.

Do jutra se ni zavedel. Opeknel se je bil hudo po obrazu in rokah in premrazil v hudi zimi.

Poklicali so duhovnika. Ivan Košir se je lepo izpovedal in spravil z Bogom.

Potem se je pa hitro bližala zadnja ura.

Stara Dora je bila pri postelji in se pogovarjala z njim. Vse molitve je zmolila, kar jih je znala.

Ivan Košir je molil v groznih bolečinah natihem za njo. Kmalu je začel blesti. Vpil je in se jezil in govoril o ognju in o Flucu.

Pred smrtjo se je umiril.

„Hudo je umirati brez svojcev in pod tujo streho,“ je šepnil.

„Res je, Janez. Pa saj ni ta svet naš dom.“

„Res je, pa vendar — Dora, če vidiš kdaj Fluca, reci, da sem mu odpustil.“

„Že dobro, Janez.“

Začela je moliti rožni venec.

Pol ure potem je umrl — — —

Fluca so prijeli orožniki. Ko je presedel, se ni več vrnil v dolino. Pravili so, da je izdihnil v tujini. Napil se je in zmrznil v ob cestnem jarku.

* * *

Moj Bog, kako je čudno naše življenje! Kot izgubljeni sinovi lazimo po svetu in iščemo miru. Ko ga ne najdemo, se spomnimo, da je treba doma. Zahrepenimo po njem in v dušah se nam rodi molitev mladih dni: „Oče naš, ki si v nebesih.“

ŠTUDIJA

M. GASPARI